

יעקב שרת / איש ממאדים הצדפתים הם זונות

הצרפתים (פיצצת-גרעין לעיראק) זונות. אם המונח זונות, כפי שהוא נהגה בלשון יומיום, יש לו משמע ברור, דומה שאפשר לסיים רשימה זו כבר במקום זה. ובאמת, כך נוהגים רבים וגם טובים בתוכנו בימים פומפאיים אלה, והמהדרים מוסיפים: האנגלים ("לעולם לא נכיר בירושלים כבירת ישראל"), זונות, שלא לדבר על האמריקאים (לא וטו במועצת-הביטחון). אבל מי שאינו נמנה עם הרבים, או עם הטובים, או עם שניהם גם יחד, כמוני למשל, אינו יכול שלא לת-הות:

● אוקיי, הצרפתים זונות. אמרנו זאת לא רק לעצמנו. אמרנו גם להם בפרצוף. הבעייה נפתרה? (כנ"ל לגבי האנגלים והאמריקאים). ביגלל זה הם יפסיקו להיות זונות, או לפחות יהיו פחות זונות? אז מה יצא לנו מהקללה? לנו נהיה יותר טוב? אין ספק, אין ספק, מוסרית אנחנו ממש נעלים, אבל פר-ליטות? (ומדינה, רבותי, זה לא המוסר בהתגלמותו, כמו שנאמר: "לא על המוסר לבדו" וגו').

● אם הצרפתים באמת זונות, מה לנו כי נלן על זונות? אילו הם היו מלאכיות, שהפכו אמש לזונות, כי אז אולי יש שמץ סיכוי לעורר בליבם היררה-יריטה בעצם הטחת "זונות" הישר בפרצופם. אבל הראיתם מימכם זונות שמתרשמות מהגדרתן כמאלה? (אלא אם כן חל באחרונה מהפך במיגור או-כי לוסיה זה, ואני לא ידעתי). זונות היא מיקצוע, וככל מיקצוע מפתח את התה-תרבות שלו. כדי להבקיע אל התה-תרבות הזאת, צריך להיות קצת יותר מתוחכם מרמת הקללה הישירה.

● הצרפתים האלה, שהיום הם זונות, בנו בשבילנו בעשור ה-50 את גרעין תעשיית-הטקסטיל בדימונה, ואז לדידנו הם כמונו לא היו זונות. אבל מה אמרו עליהם אז העיראקים, למשל? האם העיראקים, למשל, לא האשימו אותם אז שהם מחזירים לאיזור המיזרח התיכון את הסכנה האטומית, כלומר, שבגלל איזה אינטרסים, שבאותם ימים נראו מועילים לאמא צרפת, הם נכונים לפתוח במיזרח-התיכון מחול שדים של העידן הגרעיני?

קשה, קשה להניח, שהעיראקים, למשל, לא אמרו אז על הצרפתים שהם פשוט זונות. אנחנו יודעים, כמונו, שהעיראקים טעו בקביעה נחרצת זאת, אבל נה לעשות? ככה הם קבעו.

ולא זו בלבד, אלא שהם גמרו אומר בליבם — ומבלי להיוועץ בנו! — שאם הצרפתים זונות, אז הזונות הללו יעניקו את חסדיהן למי שישלם יותר. לקח קצת זמן, אבל זה מה שקרה. ומכיוון שזונות זה זונות, אין טעם לכעוס. אולי מישהו צריך להתחרט שהוא בכלל התחיל איתן, מפני שזונות עלולות להביא איתם מיני מחלות שונות ומשונות, שעלולות לנגוף אחרי-כך באיזור שלם.

נראה שמי שהביא את הזונות האלה לדימונה היה בטוח שהן זונות יוצאות מן הכלל, זונות בריאות (ויתכן שהיה טיפש עוד יותר, וחשב שהן בכלל לא זונות), ועכשיו התגבתי ואני עצמי איני יודע עוד אם הצרפתים של אז הם אותם צרפתים של היום, אם הם היו זונות אז וזונות היום, או לא היו זונות אז או הם זונות היום, או שפשוט הצרפתים הם תמיד צרפתים, והישראלים ישראלים, והעיראקים עיראקים, ורק האינטרסים יש להם טבע זנתי שזוהי, והם מש-תנים כל הזמן ומתחלפים באופן בלתי-צפוי שזוהי, באופן, הייתי אומר, בוגדני שזוהי, עד שממש מסובך להחזיק מדינת בימינו אלה — כל הזמן צריך לשקול ולשקול אינטרסים ומערכות-אינטרסים, ולא לשכוח אך לרגע, שהאינטרסים הם זונות בוגדניות שזוהי, ואם זה כך, הבה גודל למי ששלל את הבאת הגרעין הצרפתי לדימונה, ואת עצם הרעיון שמאחורי הבאת הגרעין הזה בכלל, מפני שאם היה מישהו כזה, סימן שאפשר לשקול מערכות-אינטרסים לאו דווקא במתכונת אחת.

אבל מה טעם בביכוי מדיניות שלא ננקטה? ניתן לטעון, כי העיראקים היו עושים בין כה וכה בנושא היהודי המוכר: "ואם אנחנו היינו ילדים טובים, הגויים היו אוהבים אותנו!"

עכשיו מה חשיבות יש בדבר? לעיראקים תהיה פצצה, פשוטו כמשמעו. נצטרך מכאן ואילך לחיות פה בארץ-חמדת-אבות בצל פטירות ועיי-חורבות.

● כן, רק אשכח את זה: זוברים ישראלים תמיד הכריזו, כי ישראל לא תהיה ראשונה ביצור פצצה גרעינית, או בהכנסת פצצה גרעינית לאיזור. המש-תמע מכך שהיא עלולה להיות שנייה, עכשיו אני שומע דיבורים נוסח: "ישראל לא תהיה ראשונה ביצור הפצצה."

אין צורך לומר, שאמירה אטומית זאת תחולל חיש מהר סיוט אטומי בעולם כולו, תושיב מייד את ישראל, קודם כל, אל ספסל-הנאשמה האטומי — מבלי שעיראק תתרשם אף כהוא-זה. אני משער, שלזה ייקרא מדינאות ישראלית. הצרה היא, שזו מדיניות שיש לה גרעין, אך פריה לא הילולים אלא באושים. ועל אי-השוויון בפגיעות אטומית בין ישראל ומרחבי-ערב כבר דובר, ואין צורך להכביר מלים.

אין צורך לומר, שאמירה אטומית זאת תחולל חיש מהר סיוט אטומי בעולם כולו, תושיב מייד את ישראל, קודם כל, אל ספסל-הנאשמה האטומי — מבלי שעיראק תתרשם אף כהוא-זה. אני משער, שלזה ייקרא מדינאות ישראלית. הצרה היא, שזו מדיניות שיש לה גרעין, אך פריה לא הילולים אלא באושים. ועל אי-השוויון בפגיעות אטומית בין ישראל ומרחבי-ערב כבר דובר, ואין צורך להכביר מלים.

● ואחרי כל הדברים האלה היה אפשר לחשוב, שישראל המתקדמת, השפויה, החרדה לשלומה, לשלום האיזור ולשלום העולם כולו, תשיש לחתום על האמנה הבינלאומית לא-ית-פוצת נשק גרעיני, ואילו עיראק החמסנית, השוטמת, שבראשה עומד קצב שואף-דמים ועמה ידוע כרצחני ואכזרי שבמערב כולם, תתעלם מפניות ולחצים ותמנע מלחתום על אמנה מגבילה זאת. חס וחלילה! הבל הבלים! ישראל היא המתחמקת, היא הנמנעת. עיראק? היא כבר חתמה על האמנה הזאת! מוכרחים להודות, אפילו שבע מיוזמות בליבם, העיראקים הנחשלים הללו מבינים משהו ביחסי-ציבור עולמיים. איך אפשר לפרש אחרת את העובדה, שמדינה שמכריזה כי אין בידה נשק גרעיני מסרבת לחתום על האמנה, ואילו מדינה שאי-טריטו הפצצה בידה — כבר חתמה? אני יכול להבין את הגישה הגורסת: "לא נימחה מעל פני האדמה בזל. ביצה עלינו! ביצה (או ביצים) עליכם!" אם כי אני לא אמצא בה נוחס אחר הישמדי מתחת ריקע (ראשון או שני, מה זה חשוב?). אבל ברי לי, כי כשם שקיללת הירושמה ונגסאקי תרבוץ על ארצות-הברית לעולמי עד, אך לפחות תפרנס את מוסר-הכליות של האומה האמריקאית על שהיא היתה ראשונה שהוציאה את השד מתוך הבקבוק, כך הצרפתים, שהם מה שהינם, לעולם יאכלו גבינות וילגמו יינות בלי נקיפות מצפון על סחר-מכר גרעיני עם ישראל היום, עם העיראקים מחר, ואילו אנו, שכולנו חכמים, כולנו נבונים, לעולם לא נשתחרר מתסביך-מצדה, ותחת לחפש שלום נעשה כל שאפשר כדי להיחק לפניה, שבה נהיה כולנו מתים צודקים מאוד, ואולי מאחרים — אך מה איכפת האחרים כשאנו נהיה אבק!

אנחנו צועדים במדוע אל הפינה הזאת. דימונה נמצאת כבר הרחק מאחורינו, אך בל נשכח: חלפנו על פניה בראשית דרכנו, ואז פצחו גרונותינו שירה גדולה הללויה, הללו ברגורינו, הללו פרס, הללו במינים ועוגב. עכשיו, הדימונים מהככים ידיהם בהנאה אטומית, אנו עומדים מול בריחה פשוטה: לפוצץ ולהתפוצץ, או לעזוב אל וושינגטון ומוסקבה עקה איומה: "אנחנו משוגעים, העריבים משוגעים, המיזרח התיכון משוגע — מהרו להציל אותנו מעצמנו, מאיבוד-לדעת זה את זה!" אין לי שמץ ספק, איזו בריחה יבור הגניוס היהודי. צ'או! להתראות ביציע העליון, ענן ראשון מימין.

המשיח כשיבוא / לא חמור לו רכובו / כשיבוא הנ"ל הלום / זו אמת ולא חלום / הוא ירכב עלי חבית / נפט תוצרת בית-ידוד.

ובימינו יהיה זה / חי נפשי איני הוזה / רק אתמול ב, "מעריב" / עוד בטרם דף הצהיב / שם בראש הגליון / בא משיח לציון / בשרותו פשוטה כל כך: / נפט בשפע יש, רק קח! / כל הארץ היא פצלות / עת לחפור ועת לדלות / לזקק ולהפיק / לדורות נפט זה יספיק!

מה נאמר ונדבר / זה, בחור, עניין אחר! / אם יש קמח יש תורה / אם קיסם — יש גם קורה / אך אם נפט יש — מה אז מה? / זה ברור: מעצמה! / או כותרת-נפט שלי / את לבי הרחבת כה לי / ואתי שם כל העם / מה נלהב ומה נפעם / נפט יש לנו מלוא הפח / לא נפול, עולם, בסח! / שם הכוח אל השריר / שמש יעל, קץ סקריר / שמץ שעל לא נשבו / דום עולם! אתה מקריבו / אטפוך כי אטפת גורר אויב, יש לנו נפט!

והיה ערב, יום חלף / נוקט-בא — אך אי הקלף / המשיח? סתם ברוזן / בנפ-כותרת! / לא גז / העולם כמיהונו / לא דברים לא נפט בגו / בעיות חזרו לגדול / שוב: להיות? אולי לחדול? / אך אני סתם יהודי / בוודאי לא יחידי / יום אנצורה, מיוחד: / יום של אושר-נפט אחד!

מישהו (לא חשוב מי בדיוק, חשובה העובדה שנמצא אחד כזה ואם יש אחד, יש רבים), אמר בימים אלה על נחום גולדמן בן ה-85 שהוא עוכר-ישראל. אמר — והבעיה נפתרה בו במקום.

פגם היו בישראל צדיקים גמורים ואנשי-שם, שהיו נותנים עניניהם באדם, ומיד היה נעשה גל של עצמות. היום זה לא עובד יותר. פסו צדיקים מן הארץ, והמקולל נשאר מקולל, אבל גם חי, ואפילו מצפצף על המקלל, חמור מזה, מרחם על המקלל, ככה שהמצב אינו פשוט כל-כך כבימייקדם הקטלניים, פותיה בעיות אישיות ולאומיות על הצד היותר סופי, לאלתר. אינני נציגו של גולדמן, אינני חסידו המושבע של גולדמן, אבל להגיד על האיש הזה "עוכר-ישראל" זהו לא עניין שבהנחה, שבסרטי-טעם בילבד. זה עניין

המשיח כשיבוא / לא חמור לו רכובו / כשיבוא הנ"ל הלום / זו אמת ולא חלום / הוא ירכב עלי חבית / נפט תוצרת בית-ידוד.

ובימינו יהיה זה / חי נפשי איני הוזה / רק אתמול ב, "מעריב" / עוד בטרם דף הצהיב / שם בראש הגליון / בא משיח לציון / בשרותו פשוטה כל כך: / נפט בשפע יש, רק קח! / כל הארץ היא פצלות / עת לחפור ועת לדלות / לזקק ולהפיק / לדורות נפט זה יספיק!

מה נאמר ונדבר / זה, בחור, עניין אחר! / אם יש קמח יש תורה / אם קיסם — יש גם קורה / אך אם נפט יש — מה אז מה? / זה ברור: מעצמה! / או כותרת-נפט שלי / את לבי הרחבת כה לי / ואתי שם כל העם / מה נלהב ומה נפעם / נפט יש לנו מלוא הפח / לא נפול, עולם, בסח! / שם הכוח אל השריר / שמש יעל, קץ סקריר / שמץ שעל לא נשבו / דום עולם! אתה מקריבו / אטפוך כי אטפת גורר אויב, יש לנו נפט!

והיה ערב, יום חלף / נוקט-בא — אך אי הקלף / המשיח? סתם ברוזן / בנפ-כותרת! / לא גז / העולם כמיהונו / לא דברים לא נפט בגו / בעיות חזרו לגדול / שוב: להיות? אולי לחדול? / אך אני סתם יהודי / בוודאי לא יחידי / יום אנצורה, מיוחד: / יום של אושר-נפט אחד!

לתשומת לב עליונה

נפעמתי ונדחמתי, ואני מוכרח שתפכם בגילוי מסעיר: בבורותי כי רבה לא ידעתי, כי "עיר הקודש ירושלים, עיר האלוקים, מקום הר הבית והמקדש, היא בירת הנחץ של עם ישראל מאז ומעולם ועד עולם. ירושלים המאוחדת והשלמה לא תבוזר ולא תחולק ולא יימסר אף חלק ממנה לשום שילטון זר לעולמי עד."

על מידע מדהים בחדשנות זה חייבים בורים מבני ברית ושאינם מבני ברית להודות למועצת הרבנות הראשית, שניסחה הודעה זו אך לפני ימים ספורים, והפיצתה ברחבי עולם. שוו בנפשכם, שהרב גורן לא היה דואג לייצע אותנו, וכולנו היינו נותרים בבורות מדהימה שכזאת לגבי עיר ואם בישראל, וכדי ביויון וקצף!

אפרופו אלוקים, הוא דווקא מעד בעצם הימים הללו, ודווקא בעירו. ודווקא בבית שבנו למען תפאר-תנו. ולא מנע נפילת גג בית-כנסת על פועליו, אגב תוצאות טראגיות לפחות לגבי אחד מהם. אני תקווה, שאם לא במישור אני-אתה, לפחות במישור הביני-לאומי הוא ינהג מעתה כשורה. הוא בוודאי אינו יכול שלא להתרשם מהודעת הרבנות הראשית בשמו.

שאלתי את עצמי: אילו נפגשת אתה עם הרמטכ"ל, והוא היה שואל, "מה דעתך על נידוב יום משכורת לטובת ממשלת בגין?" מה היית עונה?

כבר כתב פיקח אחד, שבגין ושות' (חברת, בגין, שמיר ושות' בע"מ") יוכלו לראות בשעור ההיענות להצעת הנידוב הזו את השקפות הנאמנות העממית למישרים, ממש כאילו מדובר במישאל-עם; שנית, תאמרו שמדובר לא בממשלה מסויימת, אלא בעם ובכלכלה הלאומית; רבותי, עם וכלכלה לאומית הם מושגים יפים מאוד, אבל גם מושגים מאוד. עם יש לו ייצוג וממשלה וכלכלה לאומית יש לה קביוטים, ובכל שעה עליהם לתת את הדין על מעשיהם. אם לממשלה חסר כסף, והיא מבקשת ללכת בדרך המיש-אלים, תציג נא לפני האזרחים כמה חלופות לבחירה, ואז הרוב יחליט באיזו דרך ימולא הכיס החסר- (מיסוי למינהו, ביטול התנחלויות וכו', מיפעיל נידוב וכו'); שלישי, אם המצב כל כך טוב, כמו שאך זה דיווח לנו מתתיהו שמאלבץ' ממרום כס מנכ"ל משרד ראש הממשלה, מה פשר הקריאה לנדב יום משכורת; רביעית, פסיכולוגית, מיפעיל התנדבות ימים לעניין מוג-דר, שאז יכול מנדב להיווכח בעליל עם הושג, אחרת העניין כולו מתמזג ומכשיל מראש מיפעיל-התנדבות אחרים, שבהם אולי יהיה טעם; חמישית, כמה פקידים יתוספו לאוצר כדי לטפל בכספי המנדבים ובניהול חש-בונות אלה מביניהם, שכעבור חודש-חודשיים יתחרטו על נדבתם; שישית, וזה מזכיר לי את האגדה על שלמה המלך ששבה את אשמדאי והוליד אותו כבול בשלשלאות בחוצות ירושלים, והנה פתאום אשמדאי פרץ בצחוק, ושלמה שאל מדוע צחק, ואשמדאי ענה: "לא שמעת את האיש הזה בקרן הרחוב אומר לסנדלר שיתפור לו נעליים לשנה?" "זה, שמעת, שמעתי, אז מה זה כל כך מצחיק?" "זה, מצחיק, מפני שהבן-אדם הזה הזמין נעליים לשנה ואינו יודע שבתוך כמה ימים יבוא קיצו — אולי עוד לפני שיקבל את ההזמנה!"

אם כל כך טוב

המשיח כשיבוא / לא חמור לו רכובו / כשיבוא הנ"ל הלום / זו אמת ולא חלום / הוא ירכב עלי חבית / נפט תוצרת בית-ידוד.

ובימינו יהיה זה / חי נפשי איני הוזה / רק אתמול ב, "מעריב" / עוד בטרם דף הצהיב / שם בראש הגליון / בא משיח לציון / בשרותו פשוטה כל כך: / נפט בשפע יש, רק קח! / כל הארץ היא פצלות / עת לחפור ועת לדלות / לזקק ולהפיק / לדורות נפט זה יספיק!